

ROK XVIII.

Kraków, dnia 27 lipca 1935.

Nr. 27.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Dziś w Kinoteatrze Dźwiękowym „WANDA“, św. Gertrudy 5.

Film sowiecki na nowych torach!

NOWI LUDZIE

(tytuł oryginalny „Pieśń o Szczęściu”)

W rolach głównych:

GARDIN — MOSKWIN
J. ŻEJMO i M. WIKTOROW

Poranki filmowe

**z powyższego
programu**

W sobotę, dnia 27-go lipca 1935 o godzinie 3-ciej popołudniu
W niedzielę, 28-go lipca 1935 o godz. 10 i 12 przedpołudniem.

Ceny miejsc od 50 gr.

GILZY I BIBUŁKI

ALTESSE

MOKKA — PEŁNOWATKI

**uszlachetnia każdy
gatunek tytoniu.**

poleca:

**Wszelkie Druki
oraz Reklamy**

DLA RZEMIEŚNIKÓW i PRZEMYSŁOWCÓW

tanio i szybko

Drukarnia J. Fischera w Krakowie
UL. GRODZKA 62. TELEFON 104-12.

Rozpowszechniajcie „Przegląd Kupiecki”

Orzecznictwa Sądu Najwyższego

PRAWO WEKSLOWE.

Ważność przyjęcia w Polsce weksła wystawionego w Anglii.

Warunki ważności weksłu, wystawionego zagranicą, należy ocenić według prawa, obowiązującego w miejscu jego wystawienia, a nie według prawa polskiego, mimo, że w Polsce nastąpiło przyjęcie tegoż weksłu. (Orz. 21. II. 1934. C. II. Rw. 2189/33, Zbiór 1934, poz. 591).

Stwierdzenie autentyczności podpisu przez podpisanego.

Oświadczenie, złożone w toku zawierania umowy wekslowej wobec uprawnionego z weksłu wierzyciela, że podpis wystawcy na wekslu jest autentycznym podpisem oświadczającego, nadaje temu podpisowi — mimo późniejszego zaprzeczenia w sporze — skutki prawne podpisu autentycznego w stosunku do osoby uprawnionej wekslowo, wobec której oświadczenie to złożono. (Orz. 10. IV. 1934. C. II. 77/33, Zbiór 1934, poz. 678).

Nieprawne wypełnienie weksła.

Zarzuty nabywcy niewypelnionego weksła.

Nieprawne wypełnienie weksła ma miejsce wówczas także, gdy je skutecznie wprowadzie uprawniony do wypełnienia, lecz w sposób sprzeczny z wyraźną lub dorozumianą wolą stron. Nabywca niewypelnionego weksła nie może się skutecznie powoływać na art. 16 ust. weksl. (Orz. 8. V. 1934, C. II. 3089/33, S. O. Sambor II. Cw. J. 195/32. Prz. 59, poz. 225).

Weksel własny.

Dokument, mający brzmienie weksłu własnego (przrzeczenie zapłaty) nie jest wekslem, jeżeli wystawca tego dokumentu jest w nim zarazem oznaczony jako remitent. (Orz. 25. V. 1934, C. II. 389/34. Prz. Handl. X. poz. 1321).

Zgoda dorozumiana na domicyl.

Zgoda na zamieszczenie domicylu w wekslu musi być wprawdzie wyraźna, może być objawiona nie tylko wyraźnie, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, lecz może nastąpić również w sposób domniemany. Zachowanie zaś pozwanych, mianowicie pozostawienie bez odpowiedzi i niereagowanie na zawiadomienie strony powodowej o zamierzonym wypełnieniu spornego weksłu na 30.000 złotych i zamieszczeniu na nim domicylu, opiewającego na Bank w Krako-

Persil i Henko
oto dwa środki,
bez których niema prania!

wie (list z dnia 12 października 1935) uzasadnia w stosunkach handlowych (art. 285 u. h.) przyjęcie przez Sąd II instancji domniemanej zgody na domicyl (§ 863 kod. cywilnego). Stanowisko to odpowiada przyjętej w § 914 kod. cyw. zasadzie dobrej wiary i uczciwości w obrocie. (Orz. 12. grudnia 1934, C. II. 1930/34, S. O. Kraków II. Cw. 84/30).

Indos in blanco.

Osoba, która w imieniu dłużnika wekslowego i z tegoż funduszu wykupiła weksle, nie jest uprawniona do zaskarżenia sumy wekslowej przeciwko dłużnikowi wekslowemu. (Orz. 2. IX. 1934, C. II. 773/34, Prz. Pr. H. X., poz. 1343).

Wniesienie skargi wekslowej przez jednego z dwóch remitentów.

Powód Izrael B. i Edward K., jako współremitenci spornego weksłu mogli tylko łącznie pod względem formalnej legitymacji wykonać uprawnienia z tego weksłu. Oddzielne podejmowanie podobnych czynności wyłącznie tylko przez powoda z powoła-

(Ciąg dalszy na str. 11-tej)

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII.

Kraków, dnia 27 lipca 1935

Nr. 27.

Cena abonamentu:		Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7	Ogłoszenia:	
Abonament kwartalny	4 zł	wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.	Wiersz milim. 1 szp. na okładce	40 groszy
„ półroczny	8 zł	Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 43.	Wiersz milim. 1 szp. na 1 str. okładki	60 groszy
„ roczny	16 zł	Telefon Nr. 132-67	Wiersz milim. 1 szp. w tekście	60 groszy
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń		Konto P. K. O. Nr. 400.342.	Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100	
			Czwierć strony Zł 50 Ośma strony Zł 25	
			Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 250	
			Czwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60	

Echa tygodnia.

Przed kilku dniami wydał rząd francuski p. Pierre Laval przeszło 20 dekretów gospodarczych, mających na celu sanację gospodarczą i finansową kraju. Jak wiadomo, niedobór finansowy Francji wynosił w roku bieżącym, podobnie, jak i w trzech latach poprzednich zgórz 10 miliardów franków, co stanowi 60 procent ogółu wydatków państwowych. Ustawiczne zapychanie tak wielkich dziur w budżecie zapomocą pożyczek na rynku pieniężnym doprowadziło wreszcie opinię publiczną do takiego stopnia zaniepokojenia i rozdrażnienia, że to ostatnie zaczęło się wyładowywać w coraz groźniejszym wzburzeniu politycznym. Jest rzeczą zrozumiałą, że w kierunku politycznym parł ruch niezadowolonia, gdyż zmaganie się stronnictw politycznych stanowiło właściwe źródło zlego. Nierównowaga polityczna była przyczyną nierównowagi budżetu. Uzyskane przez gabinet Laval'a pełnomocnictwa pozwoliły mu przystąpić do wielkiej operacji chirurgicznej. Pod nożem tej operacji deflacyjnej padły przede wszystkim sztywne od lat najwyższej konjunktury płace urzędnicze, wreszcie i ceny towarów skartelizowanych i monopolowych, taryfy i czynsze. Był to zatem krok bardzo radykalny, deflacja głęboka, bo obejmująca szeroki zakres czynników gospodarczych. Tak pojęta deflacja jest błogosławieństwem dla kraju. Równocześnie bowiem z obniżką pensyj urzędniczych następuje obniżka najważniejszych towarów, taryf i czynszów, następuje mniej lub więcej trwała równowaga budżetu, stanowiąca jedyną gwarancję spokoju i zaufania, tak, że ci, których ten krok deflacyjny dotknął wiedzą przynajmniej, że pewnymi nieznacznie stosunkowo ofiarami ze swej strony przyczynili się waleń do ufundowania pokoju wewnętrznego i do przywrócenia równowagi budżetowej, a co za tem idzie i stabilizacji waluty. Taka ofiara zawsze daje dużo zadowolenia.

Oczywiście, trudno jest przewidzieć, jak ukształ-

tuje się w dalszej przyszłości równowaga budżetowa Francji i czy uda się jej pogłębić ostrze operacji deflacyjnej jeżeli zajdzie potrzeba ku temu. Pierwszy krok przechodzi na razie bez wstrząsów. Nas interesują tu jednak nie reperkusje o charakterze wewnętrznopolitycznym, ale raczej skutki tych zabiegów deflacyjnych na całokształcie gospodarki francuskiej. Czy zabieg ten jest kompletny? Czy przyniesie on to, czego się po nim spodziewają jego twórcy?

Zwykle staramy się z pewnych zdarzeń na terenie polityki ekonomicznej w krajach sąsiednich wyciągnąć jakieś nauki i wskazania dla naszej polityki ekonomicznej. Od kilku lat słyszymy, że i nasza polityka ekonomiczna idzie po linii konsekwentnej deflacji. Na przykładzie francuskich zabiegów deflacyjnych przekonujemy się właśnie, że nasze zabiegi deflacyjne były zabiegami anemicznymi, cząstkowymi, przypadkowymi. Wszystko robiliśmy z dnia na dzień, bez szerokiej i dobrze ułożonej myśli przewodniej. Gdy zaczęły się pokazywać pierwsze trudności budżetowe rząd nasz przystąpił natychmiast do obciążenia naszych bardzo skromnych pensyj urzędniczych, nie dając za to urzędnikom żadnej rekompensaty. Po pewnym, stosunkowo nieduzym czasie, rząd nasz przystąpił do dalszych obniżek pensyj urzędniczych, obniżając tylko częściowo i bez należytej proporcji (w skali ogólnej) ceny towarów skartelizowanych, monopolowych, świadczeń i taryf. Niektóre kartele obniżyły ceny swych towarów tylko pozornie, faktycznie bowiem natychmiast po formalnej obniżce cen kartele cofnęły rabaty, tak, że kupcy zmuszeni byli towary te sprzedawać po cenach nieobniżonych, a nawet nieraz i wyższych od poprzednich. W ten sposób kartele „umyły ręce“ od całej tej akcji, zrzucając odpowiedzialność za niedojście do konsumenta obniżek cen — na kupców. Rząd nasz, zamiast wkroczyć w tę nieuczciwą i przewrotną grę kartelowców — zarzucił kraj szere-

giem okólników, ostrzegających konsumentów przed placeniem cen wyższych, niż podano w cenniku karteli, wprowadzając tem istne zamieszanie na rynku.

Gdyby rząd nasz stosował naprawdę zasadę konsekwentnej deflacji, wówczas podrzuciłby pod nóż operacji deflacyjnej wszystkie elementy gospodarstwa społecznego, podobnie, jak to uczynił obecnie rząd francuski, znajdujący się w nierównie gorszym od rządu naszego położeniu wewnątrzno-politycznym. Rząd nasz winien był w pierwszym roku rozpoczęcia operacji deflacyjnej przeprowadzić radykalną obniżkę wszystkich sztywnych czynników gospodarczych. Nie wystarczyło obniżyć płace urzędnicze, trzeba było obniżyć również odpowiednio do spadku dochodów w całym kraju — ceny kartelowe, monopolowe, przedsiębiorstw państwowych, taryfy kolejowe, podatki, świadczenia socjalne, czynsze itd.

Tak się jakoś złożyło, że równocześnie z ogłoszeniem dekretów deflacyjnych rządu francuskiego zwróciły się nasze izby przemysłowo-handlowe i niektóre organizacje gospodarcze do rządu z przedstawieniem

konieczności doprowadzenia procesów deflacyjnych do właściwego natężenia w zakresie tych elementów gospodarczych, w których przebieg ich postępował dotychczas bardzo wolno. Procesy deflacyjne przebiegały dotychczas nieraz ze szkodą dla rentowności przedsiębiorstw i dla amortyzacji ich majątku, przy czem poważna część kosztów wytwórczości nie uległa odpowiednio wydatnej obniżce. Wielka dziedzina przedsiębiorczości publicznej nie została dotychczas należycie uchwycona trybami akcji deflacyjnej. Podatki i świadczenia publiczne wzrosły, zamiast zmaleć.

Akcja deflacyjna nie udaje się u nas, ponieważ przeprowadzana jest wadliwie, niekompletnie, przypadkowo. Jak prowadzić robotę deflacyjną wskazuje nam dopiero przykład Francji, tej Francji, której rząd ma przecież tak olbrzymie przeszkody do zwalczania przy ścieraniu się z interesami rozlicznych partij politycznych, gdy u nas rząd nie potrzebuje się liczyć z nastrojami i interesami partij politycznych — i jest na tyle silny, że może przeprowadzić najgłębsze nawet procesy deflacyjne bez obawy o swój los.

Sfery przemysłowo-handlowe w sprawie poboru zryczałtowanego podatku obrotowego

Ministerstwo Skarbu wezwało Izby Przem. Handlowe do wypowiedzenia się w sprawie uproszczenia poborów zryczałtowanego podatku obrotowego od drobnych przedsiębiorstw. Na ostatnim posiedzeniu Międzyizbowa Komisja Skarbowa Izby Handlowej w Warszawie sprecyzowała już pogląd sfer przemysłowo-handlowych w tej kwestji. Mianowicie komisja zaproponowała aby pobór zryczałtowanego podatku od drobnych płatników poczynając od r. 1936 odbywał się na zasadzie indywidualnego wymiaru dla poszczególnych płatników. Wymiar dokonywany byłby przez urzędy skarbowe na przeciąg dwóch lat i dotyczyłby wszystkich drobnych przedsiębiorstw, których obrót nie przekraczał wraz z artykułami podlegającymi już zryczałtowanemu podatkowi obrotowemu 50.000 zł. rocznie. W razie uznania wymiaru za niesprawiedliwy płatnik mógłby zrezygnować z umowy indywidualnej względnie odwołać się do komisji odwoławczej. Sfery przemysłowo-handlowe występują ponadto z projektem aby powołać w tym celu specjalną komisję. Wymiar podatku na powyższych zasadach nie obejmowałby płatników prowadzących księgi handlowe wzgl. tych, którzy w najbliższym czasie zaprowadzą księgi handlowe. Memorjał w tej sprawie będzie przedłożony Min. Skarbu w najbliższym czasie.

Należy dodać, że obok szeregu projektów, projekty Izby P.-H. w Łodzi nieco inaczej ujmowały sprawę, kładąc specjalny nacisk na konieczność wprowadzenia zasady fakultatywności ryczałtu. Tak więc

w myśl tych wniosków przedsiębiorstwa handlowe II-jej kategorii i przemysłowe VI i VII-jej kategorii opłacałyby podatek obrotowy w formie zryczałtowanej jedynie na własną prośbę, wyrażoną w podaniu, wolnem od opłat stemplowych. Mniejsze przedsiębiorstwa zaliczone gdyby z urzędu do opłacających podatek zryczałtowany, przysługiwałyby im jednak prawo ubiegania się o wyłączenie z ryczałtu. Wymiar podatku w ujęciu Izby Łódzkiej również przedstawiałby się nieco inaczej. Dążeniem okręgu łódzkiego jest wprowadzenie zasady bezpośredniego płatnika w wymiarze. W tym też kierunku zmierzały wnioski. Dążyły one do tego, by podstawy wymiaru stanowiły dane dostarczane przez podatnika, które nie posiadałyby innych danych. W przeciwnym wypadku wymiar winien być dokonany w porozumieniu z planikiem. Wymiar winien być dokonywany indywidualnie również na okres dwuletni, z tem wszakże, że po roku zarówno władzom skarbowym jak i płatnikom przysługiwałoby prawo rewizji wysokości podatku jeśli obroty w ciągu tego roku wzrosły lub zmalały o 50 proc. Opłata podatku w formie zryczałtowanej dotyczyłaby jedynie płatników, których obrót nie przekraczałby 50 tys. zł. rocznie. Tak w ogólnym zarysie przedstawiają się postulaty w tej materji okręgu łódzkiego, zgłoszone na międzyizbowej komisji skarbowej. Ponieważ idą one dalej aniżeli wnioski pozostałych izb i szerzej ujmują zagadnienia reformy ryczałtu, stanowiąc będą podstawy projektu, który w ciągu najbliższych dni przedstawiony będzie ministerstwu skarbu.

Przepisy kodeksu zobowiązań o najmie, dzierżawie i pracy weszły w życie

Zgodnie z art. XIII przepisów wprowadzających Kodeks Zobowiązań, przepisy tego kodeksu stosować się miały do **istniejących już zobowiązań z umów najmu, dzierżawy i o pracę po upływie roku od wejścia w życie kodeksu**. Ponieważ K. Z., jak wiadomo, wszedł w życie z dn. 1 lipca 1934 r., począwszy od 1 lipca 1935 r. stosuje się do zobowiązań z umów najmu, dzierżawy i o pracę przepisy nowego kodeksu **niezależnie od tego czy strony wyraziły zgodę na poddanie stosunku nowemu prawu, czy też w ciągu jednorocznego okresu po wejściu w życie K. Z. zachowały się biernie**.

W Kodeksie Zobowiązań przepisy o najmie i dzierżawie uregulowane są artykułami od 370 do 418. — Z charakterystycznych przepisów zasługuje na uwagę **konieczność stwierdzenia pismem umowy najmu zawartej na czas oznaczony, dłuższy niż rok**. Drobné naprawy i wydatki, połączone ze zwykłym użytkowaniem rzeczy, obciążają najemcę. Kodeks normuje obowiązki wynajmującego ze szczególnym podkreśleniem postępowania w razie stwierdzenia wady rzeczy najętej oraz obowiązki najemcy. **Najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umownym, bądź zwyczajowo przyjętym**. W braku zasady umownej lub zwyczajowej, **czynsz winien być płacony z góry miesięcznie — gdy umowa ma trwać dłużej niż miesiąc**. Jako novum na uwagę zasługuje służące wynajmującemu **prawo za-**

stawu na wniesionych do przedmiotu najmu ruchomościach najemcy. Prawo to wszakże wygasa, gdy rzecz zostanie z przedmiotu najmu wyniesiona, czemu sprzeciwić się nie może wynajmujący.

Umowa o pracę unormowana jest artykułami 441 do 477 K. Z. Przynoszą one nowe, odmienne nieco od dotychczasowego kodeksowe unormowanie umowy o pracę. Obowiązująca moc tych przepisów została jednak ograniczona art. II przepisów wprowadzających, który w p. 16 pozostawił w mocy przepisy ustaw szczególnych, dotyczące wypowiedzania i rozwiązywania umów o pracę oraz artykułem II p. 10, pozostawiającym w mocy ustawy o umowie o pracę szczególnych kategorii pracowników, o pośrednictwie pracy i o ochronie pracy. Sprawy te, jak wiadomo, objęte zostały rozporządzeniem Prezydenta Rzpltej z dn. 16-go marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych i Rozporządzeniem z tejże daty o umowie o pracę robotników.

Przepisy zatem K. Z. obowiązywać będą jedynie w przedmiotach, nieobjętych szczególnymi przepisami. Nie ulega wątpliwości, że w tych warunkach z uwagi na brak szczegółowego unormowania mocy obowiązującej przepisów o umowie pracy **stosowanie tych przepisów w praktyce nasuwać może poważne trudności**.

Przelewy obligacyj Pożyczki Narodowej

W „Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu“ nr. 17 opublikowane zostało obwieszczenie komisarza generalnego Pożyczki Narodowej w sprawie dokonywania przelewów obligacyj Pożyczki Narodowej.

Na podstawie tego obwieszczenia z dnia 1 czerwca 1935 r. zezwoleń na dokonywanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej udziela Urząd Długów Państwa w następujących wypadkach: 1) instytucjom kredytowym, które otrzymały zezwolenie na przyjmowanie obligacyj na spłatę zobowiązań; 2) centralnym instytucjom kredytowym, które udzielać będą zastawu instytucjom kredytowym, przyjmującym obligacje na spłatę zobowiązań; 3) zakładom ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenie na zawieranie umów ubezpieczeń na życie, przewidujących przyjmowanie obligacyj Pożyczki Nar. tytułem wpłat na składki; 4) instytucjom państwowym, przyjmującym obligacje P. N. jako kaucje i wadja, w razie przypadku kaucyj i wadków; 5) instytucjom samorządowym, które przyjmować będą obligacje P. N. jako kaucje i wadja, w razie przypadku

kaucyj i wadków; 6) instytucjom ubezpieczeń społecznych, które przyjmować będą obligacje P. N. jako kaucje i wadja, w razie przypadku kaucyj i wadków, oraz w wypadkach przyjmowania obligacyj P. N. na pokrycie składek ubezpieczeniowych w granicach, ustalonych przez ministra opieki społecznej; 7) spadkobiercom, którzy, dziedzicząc obligacje P. N., udowodnią prawa spadkowe dokumentami, wymaganymi przez obowiązujące przepisy prawa; 8) osobom, które przy-

CZEKOLADA

A. PIASECKI S. A.

Zastępstwo do objęcia

Firma austriacka poszukuje zastępcy dla sprzedaży części protez, wkładów ortopedycznych i t. p. Zgłoszenia **tylko pisemne** do administracji „Przeгляdu Kupieckiego“ pod L: 13, 344/K.

mują obligacje na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego; 9) członkom rodziny w wypadkach przelewu na rzecz najbliższej rodziny (rodzice, dziadkowie, dzieci i wnuki); 10) w razie przepadku kaucyj i wadźów, przyjętych w obligacjach P. N. przez osoby i firmy prywatne conajmniej po kursie, ustalonym dla papierów wartościowych w obwieszczeniu ministra skarbu z dnia 9 lipca 1934 r., o ile te osoby i firmy uzyskały zezwolenie komisarza generalnego P. N. na przyjmowanie obligacyj P. N. jako kaucje i wadja; 11) przy regulowaniu obligacjami conajmniej po kursie emisyj-

nym (96 za 100) składek w związkach, korporacjach i zrzeszeniach zawodowych, w wypadkach, gdy instytucje te uzyskały uprzednio zgodę komisarza gen. P. N. na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat na składki; 12) przy składaniu obligacyj jako ofiary lub składki na rzecz instytucyj społecznych, których działalność posiada znaczenie ogólnopństwowe, o ile instytucje te uzyskały uprzednio od komisarza gen. P. N. zezwolenie na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat; 13) w wypadkach przyjęcia obligacyj przez pracodawcę conajmniej po kursie 96 za 100 zł. nominalu tytułem pokrycia zobowiązań pracownika w stosunku do pracodawcy, o ile uprzednio pracodawca uzyskał zezwolenie komisarza gen. P. N. na przyjęcie obligacyj; 14) prywatnym szkołom w myśl zasad okólnika ministra wyznań rel. i ośw. publ. z dnia 24 kwietnia bież. roku.

W wypadkach, nieobjętych omawianem obwieszczeniem, decyzję w sprawach przelewu obligacyj wydaje komisarz gen. Pożyczki Narodowej.

Ustawa o spłacie zaległości podatkowych.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 50 z dn. 17 lipca br. ogłoszone zostało obwieszczenie ministra Skarbu z dn. 12 czerwca 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dn. 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych. Jak wiadomo, ustawa o spłacie zaległości podatkowych z dn. 10 marca 1932 r. została zmieniona ustawą z dn. 26 marca 1935 r. Ogłaszany obecnie jednolity tekst uwzględnia zmiany, wprowadzone ustawą z dn. 26 marca 1935 r.

Treść ustawy z dn. 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń — przedstawia się następująco:

Według art. 1 minister Skarbu jest upoważniony: a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub całości zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkimi dodatkami państwowymi, samorządowymi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od lokali, od energii elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn, oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej; b) do obniżania oraz do umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, wymienionych w punkcie a), oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie podatków, również wyżej wymienionych; c) do zamiany wymienionych w punkcie

a) zaległości podatkowych na zobowiązania, których rodzaj i charakter minister Skarbu ustala w drodze rozporządzeń; d) do zaliczania na żądanie płatnika na rachunek zaległości podatkowych, wymienionych w punkcie a), wszelkiego rodzaju należności, przypadających podatnikom od Skarbu Państwa na warunkach, które określi rozporządzenie ministra Skarbu. W dalszym ciągu art. 1 postanawia, że minister Skarbu ma prawo przerosić uprawnienia, wymienione uprzednio w punktach a) i b) na podległe mu władze skarbowe. Rozporządzenia ministra skarbu określają bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w punktach a) i b) oraz ich zakres.

Według art. 2 minister Spraw Wewnętrznych jest upoważniony do stosowania w porozumieniu z ministrem Skarbu, uprawnień zawartych w art. 1 do zaległości w samoistnych daninach komunalnych. Może on przerosić w porozumieniu z ministrem Skarbu uprawnienia te na wojewodów.

Art. 3 postanawia, iż upoważnia się ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub całości, w porozumieniu z ministrem Skarbu zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych. Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z ministrem Skarbu przerosić uprawnienia powyższe na instytucje ubezpieczeń społecznych. Tryb i warunki stosowania ulg oraz ich zakres ustala rozporządzenia ministra Opieki Społ., wydane w porozumieniu z ministrem Skarbu. Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń

OŁÓWKI**GRAFITOWE, KOPJOWE I KOLOROWE
DLA SZKÓŁ, BIUR I RYSOWNIKÓW****POLECA:****Polska Fabryka Ołówków
L. i C. HARDTMUTH-LECHISTAN
SP. AKC. W KRAKOWIE****Gener. zastępowo: Bernard Ratz Kraków, Czarnowiejska 70
Do nabycia we wszystkich składach papierniczo-piśmienniczych**

społecznych, których splate uregulowano w myśl przepisów omawianej ustawy, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich splate, przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnym i upadłościowym.

Według art. 4 okresu odroczenia na podstawie art 1 i 2 nie wlicza się do czasokresu, w ciągu którego

należności, wymienione w tych artykułach, korzystają w myśl obowiązujących przepisów z przywileju pierwszeństwa.

Według art. 6, ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie, jaki zostanie określony przez rozporządzenie Rady Ministrów.

15% -owy dodatek do scalonego podatku przem.

Celem usunięcia wątpliwości przy interpretacji rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30. III. 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych, podatków pośrednich i podatku gruntowego oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn („Dz. Ust. R. P.“ Nr. 23, 155), Min. Skarbu okólnikiem z dn. 5. VII. 1935 r. L. D. V. 23921/35 wyjaśniło, że — zgodnie z przepisami § 1 powołanego rozporządzenia — 15% -owy dodatek do podatku przemysłowego pobiera się, poczynając od dn. 1. IV. 1935 r., na zasadach ogólnych również i od scalonego podatku przemysłowego:

1) od obrotu artykułami, objętymi Monopolem Spirytusowym, wyrobami Państwowego Monopola Spirytusowego, solą kuchenną (jadalną), bydłą i przemysłową oraz losami loterii państwowej (rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 28. V. 1932 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 54, poz. 529).

2) od cementu (rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 22. VI. 1932 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 54, poz. 531),

3) od cukru (rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 21. IX. 1932 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 79, poz. 703, z dn. 13. I. 1934 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 6, poz. 44, i z dn. 18. III. 1935 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 20, poz. 116),

4) od zapalek (rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 29. XII. 1933 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 103, poz. 798),

5) od obrotów piwem, napojami winnymi, wódkami gatunkowymi, octem, kwasem octowym i drożdżami (rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 13. IV. 1935 r. „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 31, poz. 230, i z dn. 31. V. 1935 r. — „Dz. Ust. R. P.“ Nr. 42, poz. 284).

WYJAŚNIENIA DO USTAWY O PAŃSTWOWYM PODATKU PRZEMYSŁOWYM.

Min. Skarbu okólnikiem z dn. 6. VII. 1935 r. L. D. V. 22962/4/35 wyjaśniło, że składanie gramofonów z gotowych części składowych, o ile nie dokonuje się obróbki mechanicznej tych części (jak np. cięcie blachy, wyginanie, fałcowanie, lutowanie i t. p.) oraz o ile niema w tym celu specjalnych urządzeń mechanicznych, wykonywane przed skutecznieniem sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach (pracowniach), należy uważać za przygotowawcze czynności handlowe w rozumieniu art. 7 ustęp trzeci ustawy o państwowym podatku przemysłowym („Dz. Ust. R. P.“ Nr. 76/1934, poz. 716). W związku z tem do obrotów przedsię-

biorstw handlowych, pochodzących ze sprzedaży gramofonów, poddanych przed uskuteczniением sprzedaży bądź we własnych przedsiębiorstwach handlowych, bądź też na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach (pracowniach) wymienionym wyżej czynnościom przygotowawczym, mają zastosowanie stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych.

Przedsiębiorstwa (pracownie), trudniące się wykonywaniem wspomnianych czynności na zlecenie przedsiębiorstw handlowych, należy traktować jako przedsiębiorstwa przemysłowe.

Karne porto pocztowe.

W „Przeglądzie Galanteryjno-Papierniczym“ czytamy:

Nie ulega wątpliwości, iż porto listowe jest u nas wysrubowane do ostatnich granic. 25 groszy za list, to już doprawdy maksimum tego, czego można żądać od nękanego kryzysem obywatela.

A jednak zdarzają się wypadki, że władze pocztowe nie zadowolają się tą opłatą, ale żądają ją w potrójnej wysokości. Mianowicie wówczas, gdy list przeważy.

Co to znaczy? —

Otóż porto normalne 25 groszowe, rozumie się za list wagi do 20 g. Jeżeli list waży 21 g., natenczas żąda się od adresata 50-cio groszowej dopłaty.

Nie byłbym może na to zwrócił uwagi, gdyby nie okoliczność, że ja sam znalazłem się w roli nieszczęśliwego adresata, z którego się ściąga dopłatę.

Z jakiej racji — pytam się listowego — mam dopłacać, aż 50 gr.?

Przecież, jeżeli list waży ponad 25 gr., to wystarczy, iż dopłacę 25 gr., jakby za drugi list?

Proszę pana — odpowiada listowy — oprócz dodatkowej opłaty, winien pan uiścić 25 groszy kary.

Przepraszam — zapytałem ponownie — kary, za co? — Przecież nadawca listu nie nosił wagi w kieszeni i nie mógł sprawdzić, czy list rzeczywiście przeważył. — Karać można wówczas, gdy w grę wchodzi **zła wola**, chęć nadużycia, ale karać za przypadek?

Listowy nie mogąc udzielić mi wyjaśnienia, ograniczył się do odczytania ustępu ordynacji pocztowej, nakazującego pobierania porta karnego.

Ja jednak nia dałem za wygraną, ale zapłaciwszy żądane 50 groszy, zacząłem w samotności zastanawiać się nad przyczyną dziwnych postanowień karnych ordynacji pocztowej. I ostatecznie doszedłem do przekonania, iż celem ich jest podtrzymanie dawnych tradycji polskich. Mianowicie z wieku XI, kiedy to odpowiadał za zabójstwo właściciel drzewa, z którego ktoś inny spadł i kark skręcił. — Intencja, to przyznać trzeba, chwalebna, ale czy racjonalna?

Przygotowawcze czynności handlowe.

Naskutek wystąpienia Izby Przemysłowo Handlowej w Warszawie, Ministerstwo Skarbu rozesłało w dn. 6 lipca do wszystkich Izb i Urzędów Skarbowych oraz do Wydziału Skarbowego przy Urzędzie Wojewódzkim Śląskim okólnik, wyjaśniający, że składanie gramofonów z gotowych części składowych, o ile nie dokonuje się obróbki mechanicznej tych części (jak np. cięcie, wyginanie, fałcowanie, lutowanie i t. p.) oraz o ile nie ma w tym kierunku celu specjalnych urządzeń mechanicznych, wykonywane przed uskuteczniением sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obecnych przedsiębiorstwach (pracowniach) należy uważać za przygotowawcze czynności handlowe w rozumieniu art. 7 ustęp trzeci ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716). W związku z tem do obrotów handlowych, pochodzących ze sprzedaży gramofonów, poddanych przed sprzedażą wymienionym wyżej czynnościom przygotowawczym bądź we własnych przedsiębiorstwach handlowych, bądź też na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach (pracowniach), mają zastosowanie stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych.

ROZSZERZENIE PRZYMUSU PROWADZENIA KSIĄG HANDLOWYCH.

Propaganda wśród organizacyj przemysłowych za rozszerzeniem przymusu prowadzenia ksiąg handlowych wśród przemysłowców dała już obecnie pewne rezultaty. Większa ilość organizacyj przemysłowych wypowiedziała się za włączeniem VI kat. świadectwa przemysłowego do przymusu prowadzenia ksiąg. Stanowisko to znajduje podobno w min. skarbu przychylny odźwięk.

WŁAŚCIWOŚĆ URZĘDU SKARBOWEGO DLA PRZEDSIĘBIORSTW PRZEWOZOWYCH.

Min. skarbu okólnikiem z dnia 18. 5. 1935 r. L. D. V. 15953/1/35 wyjaśniło, że dla przedsiębiorstw, trudniących się zarobkowo przewozem osób i towarów pojazdami mechanicznymi, właściwym dla nabycia świadectwa przemysłowego i wymiaru podatku obrotowego jest ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się miejsce zamieszkania osoby fizycznej, bądź siedziba osoby prawnej, wykonującej takie przedsiębiorstwo.

Kronika.

HANDEL ŚLEDZIOWY PÓJDZIE Z GDAŃSKA DO GDYNI ZA POPARCIEM BANKÓW POLSKICH.

Handel śledziami solonemi importowanymi z własnych połowów, tak dla potrzeb krajowych jak i dalszego eksportu (tranzytu) wymaga współdziałania banków. Śledzie solone są artykułem masowym i standaryzowanym i dlatego cieszą się w innych portach (podobnie jak u nas od niedawna) specjalnem zainteresowaniem banków obsługujących ten dział gospodarczy. Do niedawna monopol w imporcie do Polski śledzi solonych dzierżył Gdańsk, sprowadzając np. w r. 1929 — 83 tysięcy ton śledzi o wartości 50 milionów złotych. Obecnie Gdynia trzeci już rok posiada rosnącą rubrykę importu z własnych połowów śledzi solonych. Po wybudowaniu specjalnej chłodni śledziowej na 30 tysięcy beczek, całkowite zapotrzebowanie na śledzie solone będzie mogło przechodzić tylko przez Gdynię. Wymagać to będzie jednak specjalnego ustosunkowania się bankowości do tego działu, tak jak to ma miejsce w portach sąsiednich, stosownie do warunków handlu śledziowego.

ZMNIĘSIENIE SIĘ UPADŁOŚCI W POLSCE.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego, w maju r. b. ogłoszono w Polsce 7 upadłości, wobec 11 w kwietniu r. b., a 15 w maju roku ubiegłego. Z powyższej cyfry przypada na upadłości w województwach centralnych w maju r. b. 4, wobec 6 w kwietniu r. b. i 7 w maju 1934 r., na województwa zachodnie 3—1—5, na woj. wschodnie 0—0—1, na południowe 0—4—2.

Ogólna ilość upadłości w ciągu pierwszych pięciu miesięcy r. b. wynosiła 74, wobec 112 w odpowiednim okresie 1934 r., obniżyła się więc znacznie. W województwach centralnych ogłoszono 38 upadłości, wobec 72 w odpowiednim okresie 1934 r., we wschodnich 4 (2), w zachodnich 21 (22), w południowych 11 (16).

Jeśli chodzi o rodzaj przedsiębiorstw według formy prawnej, to w ciągu pierwszych 5-ciu miesięcy r. b. ogłoszono 9 upadłości spółek akcyjnych, 19 spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, 6 spółek firmowych i komandytowych, 13 spółdzielni. oraz 27 upadłości przedsiębiorstw jednoosobowych.

Komorne ustalone przez urząd rozjemczy obowiązuje od dnia wszczęcia sporu.

Ważne dla lokatorów orzeczenie Sądu Najw.

Powstało zagadnienie, czy orzeczenie urzędu roz-

WPISY

Ż Y D O W S K A
Ś R E D N I A
S Z K O Ł A
H A N D L O W A

SEKRETARJAT PRZYJMUJE CODZIENNIE
OD GODZINY 10 — 2 i 6 — 8 WIECZÓR
KRAKÓW, UL. STRADOMSKA 10
TELEFON 164-40

ZNIŻKI KOLEJOWE

jemczego, ustalające podstawowe komorne ma moc obowiązującą od czasu zgłoszenia żądania o ustalenie komornego, czy też od daty zapadnięcia orzeczenia urzędu, o ile samo orzeczenie nieokreśla daty, od której ustalone komorne ma być stosowane. W tej sprawie wypowiedział się Sąd Najwyższy, twierdząc, że orzeczenie urzędu rozjemczego ma charakter deklaracyjny i stwierdza jedynie, jaki stan prawny uznać należy za istniejący. Stan ten odnosi się do czasu kiedy strona wystąpiła do urzędu z danym żądaniem. Dlatego też ustalenie podstawowego komornego winno obowiązywać strony już od daty wszczęcia sporu przed urzędem rozjemczym. (N. C. I. 180/34).

JAK WNOSIĆ PODANIA O POZWOLENIA PRZYWOZU?

Na skutek zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Izby Handlowo-Przemysłowe żądają przy składaniu podań o przydział pozwoleń przywozu zaznaczenia granicznego urzędu celnego, przez który towar przejdzie. Petent powinien sprawę załatwić w ten sposób, że podając graniczny (wejściowy) urząd celny, jak np. Gdynię, Chorzów, Zebrzydowice itd., zaznaczy pozatem wyraźnie, że olenie odbędzie w tym a tym urzędzie celnym; interesenci domicylowani w Krakowie i okolicy przepiszą, rzecz prosta, urząd celny w Krakowie.

Zwraca się wyraźnie uwagę na okoliczność, że sprowadzony na zasadzie takiego pozwolenia przywozu towar musi przekroczyć granicę polską w przepisanim w pozwoleniu urzędzie celnym. Dlatego też powinien interesent we własnym interesie udzielić zagranicznym nadawcom odpowiednich instrukcyj wysyłkowych.

Zaznacza się, że powyższy przepis co do miejsca przekroczenia granicy polskiej nie kępuje w niczem prawa interesenta do swobodnego wyboru urzędu celnego, w którym ma zamiar podać towar ostatecznej odprawy celnej.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ DOTYCHCZASOWEGO POSIADANIA.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. C. II. 1940-34 wyjaśnił, iż dotychczasowy posiadacz przedsiębiorstwa, przez przejście przedsiębiorstwa w posiadanie innej osoby nie staje się wolnym od obowiązków, wynikających z zawartych przezeń z pracownikami umów o pracę, lecz odpowiada subsydjarnie obok nowego posiadacza.

Rozmiar tej odpowiedzialności nie przekracza jednak granic tej odpowiedzialności jaką ponosiłby dotychczasowy posiadacz, gdyby w dniu pozbycia przedsiębiorstwa zerwał z pracownikami stosunek pracy.

LÓDZCY HURTOWNICY ZAMIERZAJĄ WYSTĄPIĆ Z CENTRALI ZW. KUPCÓW.

Na terenie Łodzi zarysowują się charakterystyczne tendencje ośrodkowe w organizacjach gospodarczych. Niedawno donosiliśmy o zamiarze wielkiego przemysłu włókienniczego w kierunku wystąpienia z Centralnego Związku Przemysłu Polskiego. Obecnie dowiadujemy się, że w Stowarzyszeniu Kupców m. Łodzi, w łonie którego skupia się wielki handel włókienniczy, narastają tendencje zmierzające do wystąpienia z Centrali Związku Kupców w Warszawie. W sferach kupieckich łódzkich słyży się ostatnio opinię, że Centrala Zw. Kupców niedostatecznie uwzględnia w swojej polityce interesy handlu łódzkiego, a zwłaszcza hurtowników włókienniczych i że zbyt się skłania do sfery interesów mniejszego handlu branży włókienniczej.

Przedstawiciele kupiectwa hurtowego łódzkiego od długiego czasu wysuwają żądanie utworzenia naczelnej rady zrzeszeń kupieckich, któraby w sposób zupełnie równorzędny traktowała wszystkie prowincjonalne ośrodki kupieckie, wyłączając ze swej polityki zarówno prymat kupiectwa warszawskiego, jak i — na terenie wspomnianym powyżej — prymat mniejszego handlu. Jak nam komunikują nasi informatorzy, naczelna rada zrzeszeń kupieckich trwale nie dochodzi

jednak do skutku, z drugiej zaś strony fortywanie pewnego odłamu kupiectwa łódzkiego na niekorzyść owych hurtowników nadal jakoby przez Centralę Zw. Kupców jest stosowane. Wobec powyższych okoliczności w Stow. Kupców m. Łodzi definitywnie dojrzewa zamiar wystąpienia z centralnej organizacji handlu.

Gdyby ośrodkowe tendencje organizacji przemysłu i handlu zostały zrealizowane, wówczas Łódź stałaby się prawdopodobnie ośrodkiem krystalizacyjnym dla centralnej ogólnokrajowej, a przytem specjalnie włókienniczej organizacji gospodarczej, która, być może, objęłaby szcześnie zarówno przemysł jak i handel.

Słów kilka o popularności zegarków DOXA.

Przy przeglądzie eksponatów współczesnego przemysłu zegarmistrzowskiego, stwierdzić musimy z podziwem ogrom i pomysłowość postępu technicznego i bogactwo formy, wykintu wykonania oraz oryginalność różnorodnych modeli. Zegarek ten nieodzowny regulator codziennego trybu życia, najdrobniejszych funkcji życiowych i zajęć zawodowych przestał już być przedmiotem codziennego użytku i pierwszej potrzeby.

Szerokie rzesze kupujących szukają zegarka, któryby łączył w sobie maximum zalet techniki konstrukcyjnej i precyzyjności mechaniki, wykintu wykonania z odpowiadającą duchowi dzisiejszych czasów i wymóg sytuacji gospodarczej dostępnością ceny. Tym kardynalnym wymaganiom odpowiada w zadziwiającej mierze wybijający się wśród eksponatów wystaw zegarmistrzowskich na pierwszy plan szwajcarski zegarek „Doxa“, którego dewizą prawdziwie nowoczesną i aktualną jest być mimo niedoścignionej doskonałości i precyzyjności mechanizmu i różnorodnego piękna i bogactwa modeli o wykintnem estetycznym wykonaniu zegarkiem zdobywającym rynek dostępnością ceny i taniością kalkulacji.

„DOXA“ szczyt techniki zegarmistrzowskiej i przemysłu szwajcarskiego, to równocześnie zegarek popularny, zasługujący wręcz na miano naszego zegarka „ludowego“.

To też coraz szerzej rozbrzmiewa hasło „Doxa“ w każdym domu, w każdym zakątku, „Doxa“ bije wszelkie rekordy sprzedaży na rynku polskim, „Doxa“ na ręku wytwornego dżentelmena i biednego wyrobnika, urzędnika i studenta, damy z pośród wybranych „dziesięciu tysięcy“ i kobiety z ludu, stenotypistki i sportsmenki, DOXA górą wszędzie bo —

Doxa niezawodny i z najlepszych najtańszy...

**Ogłaszajcie się
w „Przeglądzie Kupieckim”**

niem się na fakt posiadania przezeń spornego wekslu nie mogło z tego względu nastąpić, że taki podział uprawnień formalnych nie da się pogodzić z pojęciem remitenta, które obejmuje wszystkich remitentów, jako jednolitą całość i nie dopuszcza formalno-prawnej niezależności i samodzielności działania poszczególnych współremitentów. Powoływanie się pod tym względem przez powoda w rewizji na przepisy §§ 892 u. c. i art. 269 u. h. należy uznać za chybione, skoro przepisy te dotyczą materialno-prywatnych uprawnień współwierzycieli, ale nie mają wpływu na treść formalnych uprawnień remitentów przy dochodzie roszczeń z wekslu. Sąd odwoławczy słusznie więc na zasadzie art. 15 pr. weksl. odmówił powodowi wyłącznego uprawnienia formalnego do obecnej skargi wekslowej. (Orz. 22. II. 1934, C. II. Rw. 3122/33).

PODATEK PRZEMYSŁOWY.

Stawka podatku — przedsiębiorstwa „przemysłowe“.

Nie może być uznane za przedsiębiorstwo przemysłowe w rozumieniu art. 7 lit. a) ustawy o podatku przemysłowym z 15 lipca 1925 poz. 550 Dz. Ustaw przedsiębiorstwo, którego czynność polega na zakupie surowców i dalszej sprzedaży gotowych wyrobów, po przerobieniu surowców w obcych przedsiębiorstwach.

Wyrok NTA z 30. stycznia 1935 r. L. rej. 1071/33.

Księgi handlowe — „prawidłowo prowadzone“.

Określenie „prawidłowo prowadzone księgi handlowe“ użyte w ust. 4 art. 7 ustawy z 15 lipca 1925, o podatku przemysłowym, poz. 550 Dz. Ust. dotyczy nie tylko prawidłowości formalnej ksiąg, lecz także prawidłowości materialnej, która nakazuje, by wpisy w księgach były zgodne ze stanem faktycznym i by wszelkie zdarzenia obrotu handlowego znalazły wyraz w księgach we właściwym czasie.

Wyrok NTA z 20. października 1934, L. ej. 196/32

Parniki i wirówki jako przedmiot handlu specjalnego Świadcstwa przemysłowe.

Cz. II. lit. A. rozdz. I. kat. II. p. 3 lit. k) załącznika do art. 23 ustawy o podatku przemysłowym obejmuje maszyny „wszelkiego rodzaju“ i tylko przykładowo wymienia niektóre ich typy — parniki i wirówki należą zatem do rzędu tych maszyn.

Wyrok Izby Karner (s. 2) SN. z 21. sierpnia 1934, 2 K. 742/34.

Skup zawodowy: Pracownicy przedsiębiorstwa, obowiązek wykupienia świadectwa przemysłowego.

Jeżeli przedsiębiorstwo skupu zawodowego nie prowadzi prawidłowych ksiąg handlowych, a pracow-

nik przedsiębiorstwa, zajęty skupowaniem pobiera za swą pracę wynagrodzenie w formie prowizji, pracowników takich traktować należy jako samodzielnych przedsiębiorców skupu.

Wyrok Izby Karnej (s. 2) S. N. z 15. września 1934 r. 2 K. 884/34.

OPLATY STEMPLOWE.

Zaświadczenie o uiszczeniu długu pieniężnego, wydane przez wierzyciela dłużnikowi, celem przedstawienia Urzędowi Skarbowemu w sprawie podatkowej.

Jeżeli dług pieniężny uiszczono całkowicie ratami i następnie wierzyciel wydaje dłużnikowi pokwitowanie, stwierdzające uiszczenie całego długu, to wystawca, jeśli na podstawie art. 3 u. o. s. żąda zwolnienia pokwitowania od opłaty stempłowej, gdyż uiszczenie poszczególnych rat zostało stwierdzone pokwitowaniami, od których uiszczono opłaty stempłowe, przewidziane w art. 136 u. o. s., powinien swoje twierdzenie udowodnić; obowiązkowi udowodnienia nie czyni zadość odesłanie przez niego władzy dla uzyskania dowodu do dłużnika.

Wyrok NTA z 24 września 1934, L. rej. 10104/31.

CŁO.

Konosament jako dowód w postępowaniu celnym.

Konosament stanowi w postępowaniu celnym zupełny dowód nadania towaru w pewnej dacie z pewnego miejsca wysłania do pewnego miejsca przeznaczenia.

Wyrok NTA z 1. maja 1933 k. rej. 1903/29.

Pretensje o odszkodowanie z powodu nielegalnej sprzedaży licytacyjnej towaru przez władze celne: właściwość.

NTA nie jest właściwy do orzekania w sprawach, dotyczących pretensji o odszkodowanie z powodu nielegalnej sprzedaży licytacyjnej towaru przez władze celne.

Wyrok NTA z 6. września 1933, L. rej. 1214/30.

Odwołania od wymiaru podatku wojskowego.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jak również do Min. Spraw Wojskowych wpływają ostatnio masowo podania w sprawie umorzenia lub też uchylecia zasadniczego podatku wojskowego. W związku z pow. należy zwrócić uwagę zainteresowanym, że skie-

rowywanie podań w sprawie zasadniczego podatku wojskowego do władz centralnych nietylko nie osiąga pożądanego skutku, lecz odwrotnie przedłuża ostateczne załatwienie tych podań, ponieważ władze centralne kierują podania w drodze instancji do władz właściwych, a te dopiero decydują w sprawach zasadniczego podatku wojskowego.

W sprawie zasadniczego podatku wojskowego należy odróżnić dwójakiego rodzaju kwestje: prośby o przyznanie ulg podatkowych, a następnie odwołania od wymiaru. Co się tyczy odwołań od podatku wojskowego, zaczepiających podstawę prawną (obowiązek podatkowy), zasady miarodajnego rozporządzenia Rady Ministrów określają, że od wymiaru podatku wojskowego, uskutecznionego przez zarządy gmin miejskich i wiejskich, niewydziałonych z powiatów związków komunalnych — służy środek odwoławczy do odnośnego Wydziału powiatowego. Od wymiaru zaś uskutecznionego przez zarządy gmin miejskich, wydziałonych z powiatowych związków komunalnych t. zn. przez zarządy miejskie Lwowa, Borysławia, Drohobyca, Przemyśla i Rzeszowa (na terenie województwa lwowskiego) służy środek odwoławczy do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie.

Wreszcie należy wyjaśnić, że wszelkie prośby o zwolnienie od podatku wojskowego, ze względu na ciężkie warunki materialne danego podatnika, należy skierowywać wyłącznie i jedynie do władzy wymiarowej pierwszej instancji t. zn. dla osób mieszkających w gminach wiejskich do samorządów tych gmin, zamieszkałych w gminach miejskich do zarządów gmin miejskich. Te organa są powołane do stosowania ulg podatkowych we własnym zakresie.

Należy dodać, że zasady powyższe nie dotyczą podatku wojskowego pobieranego przez Urzędy skarbowe w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Skarb winien miastom ośm i pół milj.

Miastom należy się od Skarbu państwa 8 i pół miliona zł. Związek miast polskich złożył memorjał premierowi Sławkowi z prośbą, by Skarb wpłacił należne im sumy. Od czterech lat gminy nie otrzymują udziału w ryczałcie podatkowym od spółki dzierżawczej monopol zapalczany. Suma należna gminom wynosi półtora miliona zł. — W memorjale do premiera gminy proszą, by przekazano komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu około półtora miliona z tytułu sum pobranych przez skarb od związków samorządowych oraz przekazania zaległych od kilku lat sum z tytułu scalenia podatku przemysłowego, wynoszących 5 i pół miliona zł.

Polska spłaca długi zagraniczne.

W ministerstwie Skarbu odbyło się posiedzenie komisji długów Państwa Polskiego pod przewodnictwem senatora Augusta Popławskiego. Sprawozdanie ze stanu długów wewnętrznych złożył sen. Laurysiewicz, długi zagraniczne omówił pos. Holyński, a gwarancje skarbu państwa — sen. Popławski. Według danych komisji długów, całkowite zadłużenie Państwa Polskiego na 1-szy lipca r. b. wyniosło 4.641.847 tys. zł. wobec 4.691.647 tys. zł. na 1-szy stycznia 1945 r., czyli w ciągu ubiegłego półrocza zadłużenie to spadło o 49.800 tys. zł. Na spadek ogólnego zadłużenia wpłynęła głównie spłata długów zagranicznych przez Skarb Państwa Polskiego, które zmniejszyło się o 184.689 tysięcy zł. do wysokości 3.160.725 tys. zł. — wobec 3.345.414 tys. zł. na 1-szy stycznia r. b. W przeciwieństwie do długów zagranicznych zadłużenie wewnętrzne wzrosło o 134.889 tys. zł. i na dzień 1-go lipca r. b. wyniosło 1,481.121 tys. zł. — wobec — 1.346.233 tys. zł. na 1-szy stycznia r. b.

Słaby sezon w galanterji.

Obroty spadły o 70 proc. — Duży zbyt na kostjmy kąpielowe.

Kończący się już sezon na towary galanteryjne zamyka się dla kupiectwa łódzkiego poważnemi stratami. Sezon był przedewszystkiem niezwykle krótki, gdyż trwał tylko dwa do trzech tygodni, w przeciwieństwie do blisko trzech miesięcy — okresu normalnego. Ponadto skurczyły się obroty spowodu około 20-procentowego spadku cen i zmniejszonej w tym roku w porównaniu z przeszłym zdolności nabywczej konsumenta. W tych warunkach spadek obrotów w porównaniu z rokiem ubiegłym wynosi **około 70 procent.**

Z pośród nielicznych artykułów, które w tym roku cieszyły się stosunkowo dużym zbytem należy wymienić przedewszystkiem **kostjmy kąpielowe**, których popyt przewyższył podaż.

Natomiast nadzieje kupiectwa i przemysłu na duże zapotrzebowanie na pończochy t. zw. „matowe“ — zawiodły zupełnie, wbrew przewidywaniom, opartym na powodzeniu tego artykułu w roku ubiegłym. Stało się tak wskutek zmiany mody, która znów wraca do pończoch z polyskiem. W związku z tem znalazły się na rynku liczne partje pończoch matowych po cenie o ok. 15 proc. niższej niż w roku ubiegłym. Jednak i ta okoliczność nie wpłynęła na ich zbyt.

Wyplacalność producentów i kupców galanteryjnych jest w takim stanie rzeczy naogół słaba.